

„Téhož dne se dva z nich ubírali do vsi jménem Emaus, která je od Jeruzaléma vzdálena asi tři hodiny cesty, a rozmlouvali spolu o tom všem, co se událo. A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. Ale něco jako by bránilo jejich očí, aby ho poznali.

Řekl jim: „O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ Oni zůstali stát plni zármutku. Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“ On se jich zeptal: „A co to bylo?“ Oni mu odpověděli: „Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřížovali ho. A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo. Ovšem některé z našich žen nás ohromily: Byly totiž zrána u hrobu a nenalezly jeho tělo; přišly a vyprávěly, že měly i vidění andělů, kteří říkali, že je živ. Některé z nás pak odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy vypravovaly, jeho však neviděli.“

A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. Když už byli blízko vesnice, do které šli, on jako by chtěl jít dál. Oni však ho začali přemlouvat: „Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje.“ Vešel tedy a zůstal s nimi.

Když byl spolu s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim. Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům. Řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ A v tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma; našli jedenáct učedníků a jejich druhy pohromadě. Ti jim řekli: „Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi.“ Oni pak vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat, když lámal chléb.“ (Lukášovo evangelium 24:13-35)

Přísluví 9:5, Skutky apoštolské 2:36-41 a Žalm 116:1-4 a12-19

Proměna

„Věříš, že ten chléb je tělo Kristovo?“ Jistě, však to Ježíš zřetelně řekl a apoštolé a celá tradice prvotní církve to tak viděla: „*Ježíš vzdal díky, lámal jej a řekl: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to číňte na mou památku.*“ (1. Dopis Korintským 11:24, evangelium Matoušovo 26:26, Markovo 14:24 a Lukášovo 22:19) Následuje chvilka ticha, protože evangelíci přece nevěří v „proměňování“ a chléb jim zůstává chlebem... A věří, že je to tělo Kristovo? A následně se vede rozhovor, v němž se dech vrátí zase do pravidelného rytmu. A v něm se ukáže, že evangelík věří tomu, co je v Bibli: Když lámeme chléb s modlitbou a podáváme jej, je to tělo Kristovo! Tomu věříme všichni. Ježíš to přece bezpochyby řekl. Ale evangelík neumí vysvětlit tu technologii proměny chleba v tělo. Jak se to stalo? Jak se to děje? A proč to nevypadá, že by se stala s tím chlebem nějaká změna? Proto evangelík ten chléb nedělí na naproměňovaný a prostý. Proto evangelíci tu proměněnou hostii neumí uctívat. „Je to tak: Nevěřil!“ Vydechne katolík. A svět je zase na kolejích! Je tu rozdíl! Nesmiřitelný. A my si říkáme, že Bohu díky, navzdory tomu rozdílu spolu stále hovoříme, máme se rádi a čteme stejnou Bibli. A řešíme spolu podstatné věci.

Text, který jsme četli, je významný ve dvou věcech: **a) V laskavém vzájemném rozhovoru cestou i u stolu.** My spolu musíme hovořit přes hranice nesmiřitelných názorů a tady dokonce přes hranice dvou světů. Toho nebeského a našeho dočasného pozemského. Mluvme spolu! Nikdy nesmíme přestat. **b) Když se podává chléb, zcela jistě se něco děje.** Ve čtených slovech je jasně napsáno, že v té chvíli, když Ježíš lámal chléb a podával jej učedníkům, stal se neviditelným. Zmizel. A také se změnilo něco v učednících. Zvedli se a radostně se hned vraceli zpět k ostatním učedníkům.

A blíže k tomu dvojímu:

- Hrozba krutosti a násilí učedníky uzavřela v domě. Za zavřenými dveřmi se báli. A jiní alespoň nechápavě kroutili hlavou a odcházeli. Proč Pán Bůh dopouští takové bezpráví? Nemáme zprávy o tom, že by byli vzati do vazby a křížováni další učedníci. Čas pronásledování teprve přijde. Režim se teď spokojil s Ježíšovou okázalou popravou a pověst vzkříšení zatím nezpracoval. To nejde tak rychle. Zlo je dost kruté, ale nebývá dost bystré.

Ježíš učedníkům naznačuje, že vůbec nesdílí jejich přístup. „*Proč jste tak nechápaví, zpomalení, zpozdilí a bez étosu? Je vám zatěžko věřit tomu, co říkali proroci?*“ (24:25) Není většího rozdílu mezi těmi dvěma světy. Svět strachu a proti němu svět svobody... Ježíšův argument, že měl prá-

vě utrpením vejít do své slávy, je postaven jako otázka, která směřuje k učedníkům: „Měli jste jinou cestu, mohlo a mělo to dopadnout jinak?!“

Obě strany mají úplně jiný pohled na svět. A přesto a právě proto začíná rozhovor, v němž se citují slova proroků a skládají důkazy. A podobně i v našem případě je třeba uctivě předkládat svoje pohledy a vyznání. Přesto, že tím zvíříme staletý prach. Je to povinnost a úkol, který se nesmí zanedbávat. A pak se máme rozcházet, abychom se pak zase sešli a pokračovali. Domlouvat se, abychom prozkoumali všechny možnosti, jak se dohodnout.

Zcela vážně říkávám: „Já se musím přiznat, že jsem minulé vládě nevěřil.“ A nastane mezi mými přáteli chvíle ticha. To bývá to ticho, které je velice dobře slyšet. A pak pokračuji: „Ale také musím říci, že nevěřím ani téhle vládě!“ A dost rychle dodávám: „A ujišťuji vás, že nebudu věřit ani té další vládě!“ Odmlčím se na moment a dodám: „Věří se jen Pánu Bohu! Vládě se má poskytovat podpora, mají ji doprovázet modlitby a zájem, který bude přerůstat ve spolupráci v tom, co jde, a každé vládě má být dopřána také zevrubná kontrola a dohled.“ A právě proto nesmí přestat rozhovor a musí se pěstovat uctivě vztahy mezi všemi navzájem.

- b) Když se podává chléb, zcela jistě se něco děje mimo naši kontrolu. Ze staré češtiny zůstal pojem „vysluhování večere Páně“ To ale vypadá, jako bychom my faráři měli nějaký zvláštní podíl na tom, co se děje. Zdá se, že naše ruce a námi vyřčená slova nemohou nic změnit. Duchovní jen poslušně podávají chléb tak, jak to dělal náš Pán tehdy. A zdá se, že i to je dost! A ti duchovní říkají chlebu tak, jak to říkal on. Je to jeho tělo. Tady mají faráři svůj úkol, aby vše bylo řádně a podle evangelia a apoštolského svědectví třeba z toho 1. dopisu Korintským, z 11. kapitoly.

A co se při tom děje, to opravdu nevíme. Tady se Kristus ztratil. My bychom scénář asi napsali jinak. Naopak! Pán by se zjevil v moci a slávě, jako na té hoře, kde se proměnil. Jetě by se ozvalo nějaké nebeské „Cink!“ A nebo alespoň krásné „Halelujah!“ Ale tady se nestalo nic z toho. Jen ti učedníci poznali svého Pána, měli radost a dodalo jim to energii na návrat do Jeruzaléma. Ne ráno, ale hned se vraceli. A on s nimi viditelně nešel. Přece se ztratil.

Docela jistě se mění hodně věcí, když lámeme chléb a podáváme kalich. Musí tu zůstat tajemství. Ale jistě se mění lidé. Vidí Krista tam, kde jej dříve neviděli. Vidí jej na tvářích těch lidí, se kterými si podávají chléb. Vidí naději tam, kde před tím žádnou neviděli. Mají důvod k radosti a jsou schopni přiznat svoje pocity, hoří jim srdce jako při tom strhujícím rozhovoru. A pak se ochotně pouštějí do práce tam, kde by se jiní na to všechno ještě vyspali.

Dnešní křesťanství přijímá chléb a víno, či jen jedno z toho, ale často to s nimi nic nedělá, protože se zaměřili na ten chléb a na ty technologie víry a další věci. Zviditelňujeme co nejvíce Krista tam, kde se on při prvních soustech vytratil... Nebyl vidět. Tak to být nemá! Zaměřme se na život, ne na technologie víry! Jezme a pijme s touhou proměnit naše dny, poznat a uvěřit navzdory tomu, že nic a nikoho nevidíme. Pán se neztratil, je s námi. Jdeme tmou, jako ti dva. Zpátky do práce. Nikdy nejsem sami, ač vidíme jen složité a někdy nesnesitelné lidi kolem nás, s nimiž je třeba zas a zase mluvit.

Přisedni, můj Bože a vezmi místo. Ještě chvíli pobuď, je s tebou tak dobře!
Vezmi a lámej, Pane Kriste, a rozdávej nám. Potřebujeme mít jasno, bez tebe to nejde!
Zůstaň v nás, Duchu svatý, žni svým požehnáním radosti a lásky, abychom se spolu nakonec domluvili.

Jdeme ve tvém jménu. Amen